

ZPRAVODAJ

POPELÍN a HORNÍ OLEŠNÁ

Ročník XVII.

prosinec 2016

č. 4/15

... Nesem Vám noviny ...

zanedlouho končí rok 2015 a budeme tu mít rok nový. Posuneme se zase v něčem o kousek dál. Konec světa nám letos nikdo kupodivu neprokoval, staří Mayové si v klidu již otočili svůj kamenný kalendář před třemi lety, Nostradamovy předpovědi o konci světa se týkají až roku 3797 ... Jen snad nevidomá bulharská vědma a bylinkářka Baba Vanga nám slibuje, že v roce 2016 Evropa zpustne, vylidní se a roli velmoci

převzme Čína ... ale ve světle aktuální uprchlické krize se nám zřejmě vyloidnit celý kontinent nepodaří ...

A tak nám nic nebrání zdárně tento rok uzavřít a s radostí zahájit rok další.

Především bychom Vám chtěli od srdce poděkovat za dosavadní přízeň. Velký dík patří i lidem, kteří se na Zpravodaji v tomto roce podíleli. Každého článku si moc vážíme a velmi se

těšíme na další příspěvky, kterými rádi okořeníme náš obecní Zpravodaj.

Vážení čtenáři,
všem Vám přejeme, aby u Vás doma co nejdéle přetrvala čarovná atmosféra Vánoc a aby úspěchy příštího roku předstihly roky minulé.

Vaše redakce

SLOVO STAROSTY

Vážení spoluobčané,

Přiblížil se závěr letošního roku a již za pár dnů přivítáme rok nový a všichni si budeme přát štěstí, zdraví, a aby ten nový rok byl lepší než ten, který právě končí. Při hodnocení letošního roku musíme oddělit obecní záležitosti od řekněme světových či spíše evropských.

Z pohledu našich obcí nebyl tento rok vůbec špatný a já věřím, že toto si budeme moci říci i za dvanáct měsíců, jak za Popelín a Horní Olešnou, tak za Českou republiku a Evropu.

Uplynul první rok práce zastupitelstva zvoleného na podzim loňského roku a také první rok našeho Zpravodaje v novém kabátě. V obou případech to byl rok podle mého názoru úspěšný. Lze říci, že všechny zásadní akce naplánované na letošní rok byly provedeny. Ty, které jsme realizovali s podporou dotací, byly řádně vyúčtovány a všechny dotace nám v plné výši přiznány. Za sebe jsem zejména spokojen, že se provedla oprava vodovodu v Horní Olešné. Díky ní se zlepšilo zásobování vodou a došlo k výraznému omezení ztrát.

Co se týče společenského života, občas slychám stesky, že se u nás nic neděje. Když se ale zamyslíme, co všechno se v Horní Olešné a Popelíně událo, není toho zas tak málo. Všem, kteří se na dění v našich obcích podílejí, děkuji. Při hodnocení letošního roku nelze nezmínit pořádání cyklistického závodu Velké ceny Popelína

a prvního ročníku Popelínského festivalu minipivovarů, které byly velmi úspěšné.

Jak jsem již zmínil v minulém čísle, intenzivně se zabýváme přípravou rozpočtu na příští rok. Již účetně uzavřených jedenáct měsíců letošního roku jasně naznačuje, že můžeme počítat přibližně se stejnou výší příjmů jako v roce letošním. Stranu výdajů jednoznačně ovlivní případný začátek budování kanalizace v Popelíně, do-

jde-li ke schválení či neschválení dotace Ministerstvem zemědělství. Zatím postupujeme zdárně procesem schvalování naší žádosti a zhruba za šest měsíců bychom měli znát výsledek našeho snažení. Budeme i nadále usilovat o dotace a granty, které bychom mohli využít. Zcela určitě Program obnovy venkova Jihočeského kraje 2016 a další. Výsledek ankety z minulého čísla dal jasný signál, že bychom rádi hodiny na budově ZŠ a MŠ Popelín doplnili v příštím roce o odbíjecí zařízení.

Pozitivní zprávou pro nás všechny je, že

se pro příští rok nezvyšuje cena vodného a poplatek za likvidaci komunálního odpadu (440,- Kč/poplatníka).

Dalším výdajem, který bude v rozpočtu navržen, je vytvoření publikace o našich obcích. Pro shromáždění a zpracování podkladů bude vytvořena pracovní skupina, která začne pracovat na začátku příštího roku. Každý z Vás bude osloven s žádostí o poskytnutí zejména fotografií a vzpomínek. Chtěl bych Vás požádat o vstřícnost a dopředu poděkovat za ochotu.

Úspěšným rokem byl rok 2015 i pro ZŠ a MŠ Popelín. Naplněná kapacita v mateřské i základní škole hovoří za vše.

Na závěr mi dovoluji poděkovat všem, bez jejichž pochopení a spolupráce bych nemohl výše zmíněné napsat. Je jich tolik, že je nelze všechny vyjmenovat a velmi nerad bych na někoho zapomněl.

Čekají nás nejkrásnější svátky v roce. My, kteří tušíme, jak to s tím ježíškem je, na nich oceňujeme především atmosféru klidu, pohody a vzájemného pochopení mezi lidmi. Proto Vám jménem svým a zastupitelstva obce přeji kromě štěstí a zdraví také to, aby nám ta vánoční pohoda vydržela co nejdéle, protože „obec“ nedělají zastupitelé či starosta, ale my všichni a jací jsme my, takové budou i naše obce. Hezké Vánoce a šťastný nový rok.

Ing. Tomáš Zaňák, starosta obce

ZŠ a MŠ Popelín 2015

Vážení čtenáři,
jsem moc ráda, že se s Vámi mohu podělit o své myšlenky v této příjemné a pro mnohé snad poklidné sváteční době. Adventní čas mám velmi ráda a každý rok se na něj opravdu moc těším. Je to sice náročné období příprav, ale pro mne příprav spojených s těšením, očekáváním, tvořením. Je to jedno z mála období roku, kdy si dokážeme mnohem častěji připomenout naše tradice, trávit více času s rodinami a hlavně si povídat. To je to, co v dnešní době podle mne velmi chybí. Jen si tak povídat a povídat si s dětmi. Ne řešit problémy, ale zasmát se, zamyslet se, vyslovit svá přání. Děti velmi rychle vyrostou a pak nám řeknou: „A proč sis se mnou nepovídala?“ Toho bych se ráda vyvarovala, a to nejen u vlastních dětí, ale i u dětí, s kterými trávím spoustu času ve škole. Musím říci, že je velmi milé, vidět děti, s jakou radostí si s námi povídají. Rády sdělují své zážitky, pocity, dojmy. I při výuce si dokážeme najít čas na „povídání“. Ale největší prostor skýtá školka a družina a mé kolegyně si s dětmi opravdu pěkně povídají. To mi dělá velikou radost.

Když se ohlédnu za uplynulým rokem, tak ráda shledávám spoustu dobře odvedené práce. Jsem velmi spokojena, že celý kolektiv školy se plně věnuje své práci a to nejen v rámci svých povinností. Jsou to lidé, kterým není líto věnovat svůj volný čas dětem a potřebám školy. Nebudu vy-

jmenovávat dílčí úspěchy a třeba i některá zakolísání či škobrtnutí. Ostatně máme v provozu nové webové stránky, kde je poměrně detailně popisováno a zdokumentováno vše, co se ve škole odehrává.

Ráda bych touto cestou všem zaměstnancům moc poděkovala za jejich píli, obětavost a lidský přístup. Poděkování také patří zřizovateli a panu starostovi. Je škole velmi nakloněn a vždy rád pomáhá a obzvláště řeší naše potřeby. Děkuji také všem zastupitelům za nemalou podporu, a to nejen finanční. Jsem si vědoma, že provoz školy v tak malé obci je velmi výrazným bodem v rozpočtu. Poděkování patří také ZD Popelín, bez jejich pomoci s dopravou dětí z okolních vsí by škola nemohla takto prosperovat. Chtěla bych také poděkovat všem rodičům za jejich spolupráci. A

mé poděkování nakonec patří všem dětem za jejich rozzářené úsměvy, milá srdíčka a krásné chvíle při povídání.

Všem přeji do nového roku hodně zdraví, sil, chuti si povídat, optimismu a hlavně pohody v rodinném kruhu. Ráda bych na závěr citovala krásná slova vynikajícího českého básníka Miloše Kratochvíla: „Co bylo, bylo Je čas usmíření. Vánoční zvon zní bílou krajinou. Je čas, kdy můžeme koupit odpuštění větvičkou jmelí, kapří šupinou. Co bylo, bylo... Teď je všude bílo. Sníh tady ale není na stálo. Mám jedno přání: Až přijde čas tání, aby v nás odpuštění zůstalo.“

Mgr. Lenka Macků, ředitelka ZŠ a MŠ Popelín

Foto Milada Zaháková

...a co Vy na to, sousedé?...

V posledním letošním vydání jsme oslovili pár zajímavých lidí, kteří buďto žijí nebo pracují v Popelíně a Horní Olešné. Spektrum je rozmanité. Od našich nejmenších, až po některé z nejstarších obyvatelů. Položili jsme jim vždy tři otázky. Přejeme všem, ať se jim jejich přání a nejen jim vyplní.

1) Co se Vám v tomto roce podařilo?

2) Jakou slavnou osobnost byste chtěli najít pod stromčkem? A co byste s ní dělali?

3) Představte si, že máte jeden kouzelný oříšek, který splní každé Vaše přání. Které by to bylo?

Martina Némethová, Horní Olešná

1) Na to je velmi těžké odpovědět, ale asi jedním slovem všechno.

2) Žádnou slavnou osobnost bych pod stromčkem nechtěla, rodina mi stačí.

3) Přála bych si, abychom byli zdraví a spokojení.

Lenka Kohoutová, kadeřnice Popelín

1) Tento rok jsem určitě dobře zvládla po pracovní stránce. Pracovní úspěchy mě potěšily. Ale největší úspěch a radost je to, že čekáme miminko.

2) Pana Donutíla. Jako herec mě moc baví. Zajímalo by mě,

jaký ve skutečnosti je, protože na mě působí moc dobře.

3) Globálně – aby všichni byli úspěšní a aby se všem vedlo dobře.

Marie Urbanová, jedna z nejstarších obyvatel Popelína

1) Co se mi podařilo? Už toho moc není. Mám radost ze svých praprapravnoučat a po-

těším se vždycky se svými kytičkami.

2) Asi prezidenta. Pohovořila bych s ním, jak to s námi myslí... O politiku se stále zajímám, sleduji všechny zprávy. Jen mám občas strach, aby to s námi dobře dopadlo.

3) Mám velké přání - aby byl ve světě mír.

Jaromír Budín ml., soukromý zemědělec Horní Olešná

1) Myslím si, že se mi alespoň trošičku povedlo skloubit Myslivecké sdružení Březina – Popelín, nějaká odezva tady je. A potěšila mě opora lidí z Popelína a Horní Olešné.

2) To je složité... asi bych si přál prezidenta Zemana, aby všem lidem v Popelíně a Horní Olešné vysvětlil nynější situaci... a myslím, že bychom před ním měli smekat.

3) Samozřejmě zdraví sobě a všem lidem v republice. Aby lidé byli k sobě trochu vlní a upřímní a šli do sebe.

Ladislav Ohrazda, předseda ZD Popelín

1) Teď mě zrovna nenapadá jedna konkrétní, velká věc. Spíš jsou to věci menší, které mně

přinášejí každodenní radosti.

2) Já nemám konkrétní osobu jako vzor, ale určitě by pro mě nebylo od věci si popovídat například s Danou Drábkovou, předsedkyní Státního úřadu pro jadernou bezpečnost, nebo s Petrem Pavlem, předsedou vojenského výboru NATO.

3) Hlavně zdraví.

Ing. Otto Jirků ml., prokurista HD Popelín

1) Na to mám jednoduchou odpověď. Největší úspěch a zároveň obrovskou radost mi tento rok udělalo narození mé dcery.

2) O žádné slavné osobnosti pod stromčkem nemusím ani přemýšlet, mně úplně postačí sejt se s rodinou.

3) Přál bych si zdraví a spokojenost všem lidem.

Mgr. Romana Matějková, učitelka ZŠ Popelín

1) Myslím, že se mi podařilo úspěšně dovést první pátáky k ukončení prvního stupně, po několika letech tady v místní škole.

2) Já tedy velmi postrádám Václava Havla, jeho

bych si tam moc přála. Nyní je výročí jeho úmrtí... Takových lidí je tady málo a myslím si, že bychom si měli o čem povídat.

3) V kouzelném oříšku? Hlavně zdraví pro své děti.

A na závěr jsme ještě poprosili o „pohled na věc“ několik dětí z první a druhé třídy naší školy:

1)

Jiřík Meisl – Mně se povedl krásnej smyk.

Pér'a Kříž – Mně se povedlo uvařit volské oko, pak se mi povedl pád na kole a nezranil jsem se.

Emička Hesová – nejvíc se mi podařilo čtvrtletní vysvědčení.

Adélka Krzystková – Já se naučila bruslit.

Kubík Maršík – Mně se povedly nakreslit brýle a uvařit salát a michaná vajíčka. A rychle jezdit na motorce.

Petrík Hamza – Dostal jsem první jedničku s hvězdičkou.

Filípek Kučma – Já se naučil skákat na kole a taky dělat smyky.

Lucinka Zaňáková – Povedlo se mi v kostele zahrát na housličky.

Petruška Samková – Upekla jsem dobrou bábovku.

Lukášek Běhal – Já jsem pyšný na to, že jsem postavil barák z Lega. To jsem loni ještě nezvládl.

Kubík Fišer – Mně se povedlo to, že už umím všechna písmenka a chodím do školy. Taky pomáhám babičce.

Dušanek Krb – Mně se povedlo namalovat andělíčka.

Anežka Kobližková – Já umím vymačkat šťávu z pomerančů a péct cukroví, také se mi povedlo nakreslit obrázky.

2)

Adélka Krzystková – Tomáše Kluse. Dala bych si s ním čaj.

Kubík Maršík – Já bych tam chtěl najít Karla Gotta. Naučil by mě zpívat nějaké cizí písničky.

Kubík Čachotský – Kouzelného Džina. Kamarádil bych se s ním.

Ondra Zíka – Spongeboba. Houपालi bychom se na houpačce a dělali blbiny.

Kubík Fišer – Scooby-dooa, chodil bych s ním ven.

Jiřík Meisl – Já bych chtěl pod stromčkem 101 dalmatinů.

3)

Filípek Kučma – Tank a miliardu peněz.

Adélka Krzystková – Kočičku.

Kubík Maršík – Já bych si přál, aby se mi všechno v životě splnilo.

Pér'a Kříž – Kouzelný kamínek štěstí.

Emička Hesová – Aby se lidi měli rádi.

Pér'a Hamza – Abychom byli bohatí.

Dušanek Krb – Nějakého tanka.

Lukášek Běhal – Hasiče z Merkuru.

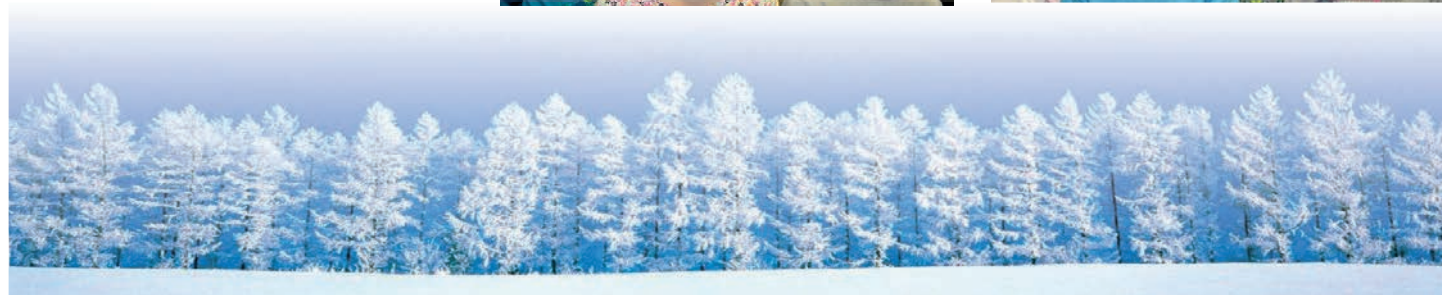
Petruška Samková – Krásné šaty.

Anežka Kobližková – Andělskou svatozář a krásné šaty.

Ondra Zíka – Motorku.

Lucinka Zaňáková – Štěňátko bigla.

Matyášek Pacholík – Kouzelný klobouk a míč.

Popelín včera a dnes

Popelín centrum

V objektu č.p.161 (dnes Libor Semotán) byl dříve obchod se smíšeným zbožím slečny Julie Kadlecové.

(zpracoval: Pavel Svoboda)

foto kolem 1940

foto 2015

Popelín včera a dnes

Horní Olešná

V objektu č.p.39 (dnes Šubovi) byla dříve škola. Stavba budovy byla zadána v roce 1892 staviteli ze Žirovnice panu Františkovi Semotánovi a sice za 5500 zlatých. Stavba byla dokončena v roce 1894 a hned se započalo s vyučováním. Škola v Horní Olešné byla pro malý počet žáků v roce 1963 zavřena..

(zpracoval: Pavel Svoboda)

foto 1934

foto 2015

Zápisky legionáře – 2. část – zajetí v Polsku:

V minulém čísle Zpravodaje jste se seznámili s tím, jak naši vojáci v roce 1914 museli narukovat, aby bránili Rakousko-uherskou monarchii a jejího císaře. Ze zápisů mého dědy Josefa Snížka je patrné, jak těžká to byla doba, kdy mladí muži opouštěli svoje rodiny a odcházeli do válečné vřavy. Zároveň jsem slíbila podělit se s vámi o můj zážitek s nalezením jeho válečného deníku.

Takže: Loni na jaře jsem opět po delší době vyšla na půdu, kterou téměř nepoužívám – hledala jsem kočku. Najednou jsem před sebou na podlaze uviděla rozházené nějaké papíry, které tam při poslední mé návštěvě určitě nebyly. Podívala jsem se na ně blíž – několik kusů malého silného notýsku – byly zavlhlé a těžko čitelné. Ale při přečtení prvních řádků jsem zůstala jak opářená – vždyť to jsou zápisky mého dědy legionáře, které otec hledal mnoho let, když jsem byla malá (schovali je kdysi před Hitlerem), a které nikdy nenašel!! Všichni jsme se dávno smířili s tím, že notýsek se již nikdy nenajde - a ejhle!, najednou ležel v několika kusech přede mnou. Jako dar, jako symbol a připomenutí, že od jeho napsání uplynulo právě 100 let! Jaká náhoda!!! Nebo něco mezi nebem a zemí?

Možná byl notýsek schovaný roky pod taškami na trámu, nevím. Věděla jsem, že je mojí povinností deník přepsat pro další generaci. Aby i po sto letech věděli mladí, jak těžce se žilo v době Velké války. A jak kamarádi z Popelína vždy stáli při sobě a pokud to šlo, pomáhali si.

Tedy pokračování – boje v Polsku, první setkání s válečnou vřavou, nejdříve vítězné bitvy, později ústup a ztráta přátel:

„Za několik dní – rozvinul se tuhý boj, tak že pod natiskem našich vojsk byla nucena ruská armáda ustoupit na celé linii. – Tu slyšel jsem první válečnou vřavu. – Tak pronásledovali jsme je několik dní, a u Rešova v Polsku naše vojska rozvinula se okolo města a nastal boj, tak že námi večer dne 6. října město vzato. Druhý den na to naše setnina dostala službu rozestavit polní stráž, tak že boji, který se strhl u Lancutu, – jemu jsme se vyhnuli, bylo to pro nás štěstí – neb tam padlo našich hochů moc.

Dále maširovali až na řeku San. – Tento marsch od Tarnova k Sanu byl proděláný v samých deštích a hladu. – Akorát posvícení, které bylo u Sanu, slavili jsme u jednoho velkostatku u Sanu v dekunkách při hladu (řepa cukrovka, která tam byla, byla naším pokrmem tři dni). – Nemyslel jsem, že budu žít; taková bitva, která tam se odehrála! – 17. října jsme opět nastupovali k řece San. – Tam padl kamarád Standa

Jirků 24. října ve vesnici Ostrovsí. Budiž mu čest jeho památkou. – Dále raněný Eustach Kadlec-Vejmleek z Horní Olešné. Dozvěděl jsem se, že moji bratři Emil i Jan jsou zajati v Rusku. – Tam jsme byli až do 6. listopadu.

Pak byl opět všeobecný ústup. – Šli jsme pěšky do Rešova a odtud vlakem do Bochny a z Bochny pěšky k Visle. Obdržel jsem z domova od Božky několik psaní, v nich položena byla Slávečkova podobenko – potěšení to nedá se zde nijak vyličit. Z Bochny 16. listopadu na ústupu na Veličku-Krakov. – Ráno ve 3 hod. alarm a šli východně Krakova k ruským hranicím, kde k večeru narazili na nepřítele – což nastal tuhý boj. – 19. listopadu jsem šel k marod visitě – neuznán a čekal až do večera – pak opět šel do švarm lynie – tam jsme byli tři dni v dekunkách – malé přestřelky – byla neděle 22. listopadu – ticho, podzimní chladné sluníčko nám vrhalo zrovna do okopů. – Celý den neslyšeti výstřelu – ani kanonáda, jak krásné bylo vše to – já probíral se celý den ve vzpomínkách na moje drahé – jakési strašné tušení schvacovalo moje srdce, myslel jsem, že snad smrt přišla – a na druhý den 23. listopadu jsem upadl do zajetí, bylo to u vesnice Bilkova.

Byl jsem tím tak zastrašen v tom momentě, že nemohu ani napsat, jak vše proběhlo – a potom za několik hodin cítil jsem se tak šťastný, neb jenom tak byl můj život zachráněn.“

Tak popisuje děda stručně své zajetí, ale i z toho stručného zápisu je vidět, jak si uvědomoval, že díky tomu si zachránil život.

jeden z mnoha listků ze zajetí na Urale – psán 24.2.1915, došel 3.6.1915

malý Sláveček

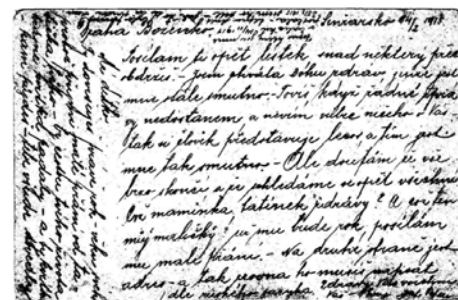
„Se mnou byli zajati Fr. Kadlec (Čechů), Tůma Josef a Kadlec Vašek. – Šli jsme pěšky osm dní takřka o hladu až do Ivangroda. – Tam jsme nasedli na vlak – jízda obtížná. Následovaly stanice Lublin – Kijev – Tambov – Penza – Samara – Ufa – Čeljabinsk – dále na Sibiř do Petropavlovsk. – Velice romantická krajina byly „Uralské hory“, kde skály a hory trčí do hrozné výše – mezi těmi horami táhne se sibiřská dráha. – Tam nás vyložili a dali nás do jakých to malých domků, blíže nádraží. Akorát přišly naše Vánoční svátky – jaké byly – to si každý může představit. – Ty hrozné vzpomínky a hlad přiváděly člověka k zoufalství. – Po uplynutí několika dní nás opět hnali na stanici, bylo řečeno, že půjdem na vesnice, čemuž jsme byli velice rádi, ač jsme nevěděli, jak tam bude. – Vlak, do kterého jsme nasedli, nás uvázal opět z Petropavlovsk na zpět.

Zastavil se na stanici „Pětuchov“ asi 50 km od Petropavlovsk – tam na nás čekali už kozáci, kteří si nás vybírali po dvou – třech i čtyřech – a odváželi si nás na jejich dřevu, do svých domů.“

Dědovi a jeho kamarádům nastalo další obtížné období, naprostá izolace od domova, ale přece jen jakás takás naděje, že se se svými drahými jednou – a snad brzo – setkají. To ještě netušili, že k tomu setkání dojde až za dlouhých 6 let. A že svého malého synka, kterého jeho otec opustil v 5 měsících, uvidí až jako školáka.

Ale o tom zase příště.

Mgr. J. Čevelíková (Snížková)

Čebarkul 21.10.1915- tento listek je 55.

VÁNOCE

Co jsou vlastně Vánoce? 25. prosince se slaví narození Ježíše Krista. V době sčítání lidu v římské říši se odebral Josef z Nazareta do judského Betléma, aby se tu zaregistroval s Marií, která v té době čekala dítě. „Když tam byli, naplnily se jí dny, kdy měla porodit. I porodila syna a položila jej do jeslí, protože v zájezdním útulku nebylo pro ně místo...“ (Luk 2,1-7). Tak se narodil dlouho očekávaný a předpovídaný Boží syn, jehož jméno je „Emmanuel“ = „Bůh s námi“. Vánoce znamenají, že Bůh k nám přišel v Ježíši Kristu, aby se s námi solidarizoval, aby s námi zůstal ve všech našich situacích a aby každému z nás nabídl cestu k Bohu.

Jeden předvánoční příběh ze života.

Těsně před Štědrým dnem došlo v naší rodině k vážné hádce! Maminka s tatínkem se proto rozhodli, že Štědrý večer nebudeme slavit vůbec. V našem domě nebylo klidu.

Ach, jak to bylo těžké!

V jednu chvíli jsem šla do svého pokoje, protože jsem ten křik už nemohla snést. Ucítila jsem v sobě velmi silný hlas, který mě naléhavě prosil, abych se začala modlit. Když jsem přišla do pokoje, nemohla jsem si pomoci a klekla jsem na kolena. Téměř jsem nedokázala začít, ale pak jsem nemohla přestat! A to proto, že do mého ztrápeného srdce začal pomalíčku proudit pokoj.

V té vánoční noci jsem opravdu cítila porodní bolest. Byla jsem v srdci skutečně přesvědčena, že se u nás narodí Ježíš. Byla jsem překvapená, protože čím víc jsem se modlila, tím víc křik v našem domě utichal. Po nějaké době jsem vyšla ze svého pokoje a cítila jsem v sobě vnitřní pokoj. Moji rodiče i oba brat-

ři byli doma, ale nikdo neřekl ani slovo. Po celou dlouhou hodinu bylo velké ticho!

Cítila jsem, že tento vnitřní pokoj přechází postupně na ostatní. Ano, viděla jsem, že se začali modlit. A také já jsem dál prosila o Pokoj do naší rodiny...

Ticho trvalo více než hodinu, když tu náhle můj bratr Karel poprosil o odpuštění. Ach, jak neobyčejná to byla chvíle! A také jaká křehkost, jaká laskavost mezi námi! A bylo mu odpuštěno. Také já jsem poprosila o odpuštění, pak i můj druhý bratr a tatínek.

Ach, byla to tak krásná vánoční noc! Opravdu jsme spatřili Spasitele. A ukázal nám, že jedině usmíření, stále, znovu a znovu, nám dává život, společenství, pokoj, lásku! Samozřejmě jsme pak začali oslavovat příchod Ježíška, společně jsme se modlili, všichni jsme byli vysvobozeni! A byly to Vánoce, jaké jsme nikdy předtím nezažili.

Stanislav Forst, farář

Co se děje kolem rybníků v Popelíně

Čápi:

Naši čápi již mnoho let obývají komín bývalého lihovaru u zámku. Potravu si obstarávají na loukách, na hřišti a v přítocích do nejbližších rybníků. Jsou také v péči ochránářů, kteří evidují jejich počty, čipují je a satelitem sledují jejich pohyb do zimovišť. „Popelínští“ si vybrali Viktoriino jezero v Africe. Na své hnízdo se vrací s ohledem na počasí kolem 15. dubna. Nejdříve samečci, tzv. „ubytovatelé“. Mají za úkol zkontrolovat a připravit hnízda. O něco později přilétá i samička.

V minulých letech měli popelínští čápi problémy vejít se na hnízdo, a tak se čápi „táta“ pohyboval mimo hnízdo a dokonce se stalo, že poškodil několik oken ve vsi, ve kterých se viděl a jejich rozbitím likvidoval konkurenci.

Loňský rok 2014 vzhledem k chladnému a deštivému jaru nebyl pro mláďata úspěšný. Nedostatek krmení a stále chladno způsobily, že naši čápi nevyvedli ani jedno mladé.

Naopak letošní rok byl daleko úspěšnější, zadařilo se dokonce čtyřem čápatům. Ta do podzimu zvládla trénink letu a velmi brzy odlétla. A tak nezbyvá než čekat na rok 2016, až se nám čápi opět vrátí.

Labutě:

První letošní návštěva labutí byla opět na rybníku Podvesném, ale k uhníždění si vybraly prostor u kravína (na rybníku Černém). Snůška byla úspěšná – 6 vajec (z nich

jeden albín a 5 černých mláďat). Poslední dvě mláďata z neznámých důvodů odsoudili rodiče k likvidaci. Jedno zemřelo útokem samice, druhé (dostalo jméno Pišťalka podle pišťalky, která je přivolávala ke krmení) bylo neustále pronásledováno oběma rodiči.

Mohlo se zdržovat pouze v patřičné vzdálenosti od nich a mimo vodu. Nevíme důvod, proč se toto stává. Díky péči místních lidí ale nakonec i naše „Pišťalka“ odlétla s částí labutí rodinky. Možná, že se příští rok vrátí na náš rybník a pozná opět svoji pišťalku.

Snad vás stejně jako mne překvapí pohyb labutí mezi rybníky. Přesun organizoval samec, cesty měly délku i mnoha kilometrů za den. Vyžadoval si přednost po asfaltu a troufl si i na cyklistu, který této „šestce“ zkřížil v pravé poledne silnici.

Nutrie:

Poslední zajímavostí života kolem našich rybníků byla rodinka nutrií, která přežívala dva roky v rybníce Podvesném. Ve vybudovaném přístřešku na rybníku se rozmnožily a byly zdrojem zábavy i poučení pro děti i návštěvníky Popelína. Dodnes je tu informační panel o jejich životě a původu z Jižní Ameriky. I ony byly obdivované, protože dovedly předvádět netušené zábavy na trávě i ve vodě. Zda se jich někdo zbavil nebo utekly, nevíme, v letošním roce tu však již nejsou. Dva páry snad přežívají v Horní Olešné do dnešních dnů.

Mgr. Hana Kruntorádová

KALENDÁŘ AKCÍ

Tradiční ples **Sboru dobrovolných hasičů Popelín** se uskuteční v sobotu **20. února 2016 od 20⁰⁰** v sále hostince U Zemanů.

K tanci a poslechu bude hrát hudební skupina **BARET**.

Předprodej místenek začne od 8. února 2016 na obecním úřadu v Popelíně.

Věžní hodiny na zámku opět měří správný čas !

Středa 2. prosince 2015 se dá považovat v naší obci za významný den. Po několika desetiletích ukazují hodiny na zámecské věži opět správný čas. Podařilo se nám zrealizovat nápad jednoho z členů minulého zastupitelstva obce pana Karla Mátyla. Věžní hodiny, které pocházejí z roku

1910, zprovoznila firma Věžní hodiny Vala z Vyškova. Jsou osazeny novou mechanikou. Na čas, který ukazují, se opravdu můžete spolehnout. Jsou totiž řízeny satelitním signálem. Pro příští rok plánujeme doplnění o akustické odbíjení.

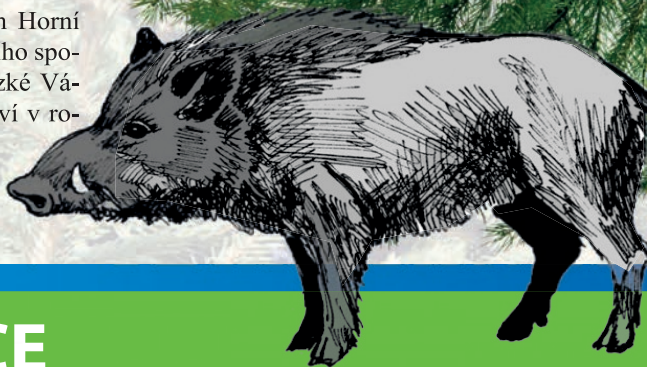
Ing. Jiří Houška, místostarosta obce

PODĚKOVÁNÍ

Vážení spoluobčané, rád bych využil náš Zpravodaj a jeho prostřednictvím poděkoval členům oddílu mladých hasičů SDH Popelín za jejich příspěvek v péči o zvěř. Mladí hasiči na podzim letošního roku nasbírali a našemu honebnímu společenstvu v Horní Olešné odevzdali celkem 450 kilogramů kaštanů. Za to jim velmi děkuji.

Dovolte mi, abych všem občanům Horní Olešné a Popelína jménem honebního společenstva Horní Olešná popřál hezké Vánoce a mnoho štěstí a hlavně zdraví v roce 2016.

*Jaromír Budín ml.,
jednatel HS Horní Olešná*

INFORMACE

- Kdo má zájem o zaslání důležitých zpráv prostřednictvím SMS zpráv, může sdělit své telefonní číslo osobně na obecním úřadu, příp. e-mailem na adresu: ou@popelin.cz nebo SMS zprávou na tel. č. 723 134 461. Je nutné uvést jméno a příjmení. Odesílatel zpráv bude označen jako GoSMS.
- Poplatky za likvidaci komunálního odpadu budou v Horní Olešné vybírány v pátek 22. 1. 2016 od 18⁰⁰ v budově obecního úřadu v Horní Olešné
- Obecní úřad Popelín bude z důvodu dovolené uzavřen od 23. 12. 2015 do 31. 12. 2015.

*Veselé Vánoce
a šťastný nový rok, hodně úspěchů
v pracovním i osobním životě přeje
obec Popelín*

ZPRAVODAJ POPELÍN a HORNÍ OLEŠNÁ • periodický tisk územního samosprávného celku • Číslo 4/2015 • vydán 15. 12. 2015 • vychází jako čtvrtletník • registrováno MK ČR E 22106 • Vydává: Obec Popelín, Popelín 93, 378 55 Popelín, IČ 00247286 • Členové redakční rady: Dana Hesová, Pavel Svoboda, Mgr. Jaroslava Čevelíková, Ing. Jiří Houška, Ing. Tomáš Zaňák • uzávěrka příštího čísla 29. 2. 2016 • kontakt: ou@popelin.cz, tel.: 384 397 554